

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน : ระบำชาวนา

โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมป์สัน

LEARNING ACHIEVEMENT DEVELOPMENT USING SIMPSON'S

INSTRUCTIONAL MODEL: FARMER'S DANCE

ปุษยบัณฑิต มีบุญ*¹ รจนา สุนทรานนท์² และ คำรณ สุนทรานนท์³

^{1,2,3}สาขานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

*ผู้รับผิดชอบบทความ : pussayabuntut_m@mail.rmutt.ac.th

Pussayabuntut meeboon*¹ Rojana Suntharant²

and Kamron Suntharant³

^{1,2,3}Program in Thai Classical Dance Education, Faculty of Fine and Applied Arts,

Rajamangala University of Technology Thanyaburi

*Corresponding author: pussayabuntut_m@mail.rmutt.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ระบำชาวนา โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมป์สันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนและหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ระบำชาวนา โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมป์สันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนของซิมป์สันและกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 64 คน ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 32 คน และกลุ่มควบคุม 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้แบบทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน เรื่องระบำชาวนา จำนวน 6 แผน แบบทดสอบชนิดปรนัยจำนวน 20 ข้อ แบบประเมินทักษะปฏิบัติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเปรียบเทียบ คือ Dependent Samples t - test และ Independent Samples t - test

Received : 19 July 2021

Revised : 14 October 2021

Accepted : 23 December 2021

Online publication date : 29 December 2021

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ระบำชาวนาของกลุ่มทดลอง โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมป์สันหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนของซิมป์สันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน / ระบำชาวนา / รูปแบบการสอนของซิมป์สัน

Abstract

This research aimed to compare 1) the learning achievement of the experimental group of Secondary 3 (Grade 9) students of Nawaminthrachinuthit Horwang Nonthaburi School in the dramatic arts course named "Farmers' Dance" before and after using Simpson's teaching model, and 2) the learning achievement in skills of Secondary 3 (Grade 9) students of Nawaminthrachinuthit Horwang Nonthaburi School in the dramatic arts course named "Farmers' Dance" between the experimental group – using Simpson's teaching model and the control group – using traditional teaching method. The samples consisted of 64 Secondary 3 (Grade 9) students from two classes of Nawaminthrachinuthit Horwang Nonthaburi School in the 2nd semester, academic year 2020. The students were divided into the experimental group including 32 students and the control group including 32 students. The research instruments were 6 Farmers' Dance lesson plans based on Simpson's teaching model, 20-item multiple choice tests, and skill assessment forms. The data were analyzed using frequency distribution, mean, standard deviation, and the comparative statistics comprised Dependent Samples t - test and Independent Samples t - test.

The research results revealed that: 1) the learning achievement of the experimental group in the dramatic arts course named "Farmers' Dance" after using Simpson's teaching model was higher than before learning at the significance level of .05. 2) The learning achievement in skills of the experimental group, using Simpson's teaching model, was higher than the control group, using traditional teaching method at the significance level of .05.

Keywords: Learning achievement / Farmers' Dance / Simpson's teaching model

บทนำ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมผู้เรียนให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 182) คุณภาพผู้เรียนเมื่อสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในวิชานาฏศิลป์ผู้เรียนจะต้องรู้และเข้าใจการใช้นาฏยศัพท์หรือศัพท์ทางการละครในการแปลความและสื่อสารผ่านการแสดง รวมทั้งพัฒนารูปแบบการแสดง สามารถใช้เกณฑ์ง่าย ๆ ในการพิจารณาคุณภาพการแสดง วิเคราะห์เปรียบเทียบงานนาฏศิลป์ โดยใช้ความรู้เรื่ององค์ประกอบทางนาฏศิลป์ร่วมจัดการแสดง นำแนวคิดของการแสดงไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน รู้และเข้าใจประเภทละครไทยในแต่ละยุคสมัยปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของนาฏศิลป์ไทย นาฏศิลป์พื้นบ้าน ละครไทย และละครพื้นบ้าน เปรียบเทียบลักษณะเฉพาะของการแสดงนาฏศิลป์จากวัฒนธรรมต่าง ๆ รวมทั้งสามารถออกแบบและสร้างสรรค์อุปกรณ์ เครื่องแต่งกายในการแสดงนาฏศิลป์และละคร มีความเข้าใจ ความสำคัญ บทบาทของนาฏศิลป์ และละครในชีวิตประจำวัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 186-187)

กิจกรรมนาฏศิลป์จัดเป็นกิจกรรมหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เพราะเป็นกิจกรรมที่สามารถส่งเสริมจินตนาการของผู้เรียนให้สามารถแสดงออกให้ผู้อื่นเข้าใจได้ด้วยท่าทางลีลา ตามแบบแผนของนาฏศิลป์ไทย ซึ่งจะค่อย ๆ พัฒนาพื้นฐานไปที่ละน้อย จนถึงการแสดงที่เป็นชุด จากการศึกษาเนื้อหากิจกรรมนาฏศิลป์ในหลักสูตรมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ระบุว่าชาวนาเป็นชุดเบ็ดเตล็ดที่กล่าวถึงวิถีชีวิตและอาชีพการทำนาโดยเริ่มจากการไถนาหว่านข้าว และเก็บเกี่ยวเมื่อข้าวเจริญงอกงาม จากการสัมภาษณ์อาจารย์ประจำรายวิชานาฏศิลป์ไทยโรงเรียนนวมินทราชินูทิศหอวังนนทบุรีจำนวน 2 คนได้พบว่าปัญหาในการปฏิบัติท่ารำทางด้านนาฏศิลป์นั้นคือนักเรียนมีทักษะพื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์ไม่เพียงพอ ขาดความกล้า ขาดความมั่นใจในการแสดงออก และนักเรียนยังมีปัญหาในเรื่องของการจำท่าให้ตรงจังหวะเพลงทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกการฟังจังหวะและมีทักษะจังหวะจึงจะสามารถจำได้สอดคล้องตามขั้นตอนการทำนาโดยใช้ลีลาท่ารำสื่อความหมายในการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทย ให้แก่เด็กวัยรุ่น (อายุระหว่าง 12-15 ปี) ซึ่งเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม

เด็กวัยนี้มีความเจริญเติบโตของกระดูกและกล้ามเนื้อไม่สมส่วนกันดูแก่ง้าง มีความจำดี ชอบแก้ปัญหา มีเหตุผล อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่ายและหงุดหงิด ชอบเล่นกีฬาเป็นทีม ชอบอยู่ในสังคมกลุ่มเพื่อน ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้แก่เด็กวัยนี้ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงทักษะและทัศนคติของผู้เรียน โดยเน้นการฝึกทักษะรำคำช่ายหญิง เพื่อช่วยลดช่องว่างระหว่างเพศได้ เพราะเด็กวัยนี้将有มีความชินอายเพศตรงข้าม เพื่อช่วยลดช่องว่างระหว่างเพศได้และเด็กวัยนี้มีความสามารถในการจดจำรายละเอียดของท่ารำได้ดี (รจนา สุนทรานนท์ และคำณ สุนทรานนท์, 2556 : 54-55) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกที่จะจัดการเรียนการสอนระบำชาวนามาถายทอดให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากเป็นระบำที่มีผู้แสดงสองฝ่ายทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิง มีการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดง ได้แก่ เคียว กระบุง และรวงข้าว เป็นต้น เพื่อให้สอดคล้องตามวัยของผู้เรียน พัฒนาทักษะจังหวะ และการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดง นอกจากนี้ยังเป็นการปลูกฝังวัฒนธรรมสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์สืบสานและต่อยอดการประกอบอาชีพเกษตรกรรมการทำนาในรูปแบบของการแสดง

จากการศึกษารูปแบบการสอนของซิมพ์สัน (ทิตนา แคมมณี, 2555 : 244-245) พบว่ากระบวนการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ประกอบไปด้วย 7 ขั้นตอน คือ ขั้นการรับรู้ (perception) ขั้นการเตรียมความพร้อม (readiness) ขั้นการสนองตอบภายใต้การควบคุม (guided response) ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง (mechanism) ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ (Complex overt response) ขั้นการปรับปรุง/ประยุกต์ (Adaptation) และขั้นการริเริ่ม (Origination) โดยทักษะปฏิบัติสามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝนช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติการเคลื่อนไหวหรือการประสานงานของกล้ามเนื้อทั้งหลายได้อย่างดีทำให้มีความถูกต้องและมีความชำนาญ

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงนำรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันมาใช้ในการเรียนการสอนในรายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ระบำชาวนา ซึ่งเป็นระบำเบ็ดเตล็ดที่จัดอยู่ในหมวดระบำที่เกี่ยวกับศิลปาชีพที่ให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกันกับเพศตรงข้ามและเพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการในเรื่องของการฝึกปฏิบัติท่าทางด้านนาฏศิลป์ไทย และเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอันเป็นพื้นฐานในการพัฒนาความสามารถในด้านนาฏศิลป์ในระดับที่สูงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ระบำชาวนา โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังเรียน

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านการทักษะปฏิบัติเรียนรายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ระบาย ขาวนา โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์ชันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทรา ชินุทิศ หอวัง นนทบุรี ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้ รูปแบบการสอนแบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินุทิศ หอวัง นนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 6 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินุทิศ หอวัง นนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 32 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 32 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกสุ่มแบบกลุ่ม (Group Sampling)

เครื่องมือการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระบายขาวนา โดยใช้รูปแบบการสอนของ ซิมพ์ชัน ผู้วิจัยเริ่มต้นทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำรา งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และ ลงพื้นที่เก็บข้อมูลภาคสนาม เพื่อรวบรวมข้อมูล โดยกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 6 แผนการเรียนรู้ ดังนี้

- 1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับระบายขาวนา
- 1.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ทักษะการประดิษฐ์อุปกรณ์
- 1.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ทักษะการปฏิบัติทำร่ำระบายขาวนาช่วงที่ 1
- 1.4 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ทักษะการปฏิบัติทำร่ำระบายขาวนาช่วงที่ 2
- 1.5 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ทักษะการปฏิบัติทำร่ำระบายขาวนาช่วงที่ 3
- 1.6 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 วิจารณ์การสรรค์สร้างการแสดง ระบายขาวนา

2. แบบประเมินการเรียนรู้และทักษะปฏิบัติ

2.1 แบบทดสอบจำนวน 20 ข้อ และแบบประเมินทักษะการนำเสนอรายงานประวัติ ความเป็นมา ลักษณะรูปแบบการแสดง ทำนอง ดนตรี การแต่งกาย และโอกาสที่ใช้ในการแสดง ระบายขาวนา ในรูปแบบของ Mind Mapping

2.2 แบบประเมินการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงระบายขาวนา

2.3 แบบประเมินทักษะปฏิบัติทำร่ำ

2.4 แบบประเมินทักษะการนำเสนอ วิจารณ์การสรรค์สร้างการแสดง ระบายขาวนา

3. วิธีสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตร แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

3.2 ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการสอนของซิมพ์สัน

3.3 ศึกษาข้อมูลและจัดทำแผนการเรียนรู้ แบบทดสอบ และแบบประเมินทักษะ

เรื่อง ระบายชานาตามรูปแบบการสอนของซิมพ์สัน จำนวน 6 แผน

3.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบ และแบบประเมินทักษะ ที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา นำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากนั้น นำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน

3.5 นำผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ คุณภาพ ดังนี้

3.5.1 แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 6 แผน มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ได้ค่า IOC เท่ากับ 1.00 ทุกแผนการเรียนรู้

3.5.2 แบบทดสอบ 1 ฉบับ จำนวน 20 ข้อ มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาได้ค่า IOC อยู่ระหว่าง .60 – 1.00

3.5.3 แบบประเมินทักษะการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง การปฏิบัติท่า รำและการสรรค์สร้างการแสดงมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาได้ค่า IOC อยู่ระหว่าง .60 – 1.00

3.6 นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 32 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นวิเคราะห์หาความยากง่ายซึ่งมีค่าอยู่ ระหว่าง .38–.62 ค่าอำนาจจำแนกมีค่าอยู่ระหว่าง .25–.63 และค่าความเชื่อมั่นมีค่าเท่ากับ .73

3.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบ และแบบประเมินทักษะปฏิบัติที่มี ประสิทธิภาพไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างและเก็บรวบรวมคะแนนเพื่อนำมาคิดคำนวณหาค่าสถิติต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เตรียมตัวผู้เรียนกลุ่มทดลองได้แก่ ห้อง ม.3/12 จำนวน 32 คน เป็นนักเรียนชาย 19 คน นักเรียนหญิง 13 คน กับกลุ่มควบคุมได้แก่ ห้อง ม.3/10 จำนวน 32 คน เป็นนักเรียนชาย 13 คน นักเรียนหญิง 19 คน โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

2. ดำเนินตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ระบายชานา จำนวน 6 แผน ใช้เวลา ทดลอง 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 6 ชั่วโมง โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันกับ กลุ่มทดลองและการสอนแบบปกติกับกลุ่มควบคุม

3. ดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้และวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ใช้แบบทดสอบจำนวน 20 ข้อ ให้กลุ่มทดลองทำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน 2) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ใช้แบบประเมินการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังเรียน 3) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 – 6 ใช้แบบประเมินการปฏิบัติทำรำและการสร้างสรรค์สร้างการแสดง ระบายสี ระบายสี ระบายสี กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังเรียน

4. รวบรวมคะแนนจากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มาวิเคราะห์ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ ระบายสี ระบายสี โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สัน สถิติที่ใช้ คือ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา (IOC) ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ ระบายสี ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังเรียน คือ t-test for dependent sample และวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะปฏิบัติ ระบายสี ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ สถิติ t-test for Independent sample

สรุปผลการวิจัย

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ระบายสี โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สัน สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังเรียน

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังเรียน

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	32	6.44	2.13	10.03*	.000
หลังเรียน	32	9.69	.69		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ระบายสี โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สัน สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังเรียน เมื่อทดสอบด้วย

สถิติ t-test for dependent sample พบว่า ค่า $t = 10.03$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ระบำชาวนา โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ ดังตารางที่ 2 และตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์ ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ

การทดสอบ	กลุ่ม	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
การประดิษฐ์อุปกรณ์	กลุ่มทดลอง	32	66.38	2.17	2.09*	.04
	กลุ่มควบคุม	32	63.00	2.36		
ทักษะปฏิบัติทำรำและการแสดง	กลุ่มทดลอง	32	62.04	2.94	2.72*	.00
	กลุ่มควบคุม	32	51.52	6.35		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ระบำชาวนา โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการสอนแบบ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test for Independent sample พบว่าทักษะปฏิบัติการประดิษฐ์อุปกรณ์ มี ค่า $t = 2.09$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทักษะการปฏิบัติทำรำ มีค่า $t = 2.72$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติโดยรวม ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ

กลุ่ม	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	32	83.53	3.50	3.33*	.001
กลุ่มควบคุม	32	78.97	6.91		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติโดยรวมรายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ระบายสีชาม โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test for Independent sample พบว่า ค่า $t = 3.33$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระบายสีชาม โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สัน ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ เนื่องจากผลการทดสอบหลังเรียน ค่าคะแนนมีจำนวนเพิ่มขึ้นสูงสุดจากการเรียน โดยมีนักเรียนจำนวน 8 คน มีค่าคะแนนเพิ่มขึ้นสูงสุดจากก่อนเรียนโดยมีคะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ที่ 8 คะแนน 7 คะแนนตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 25 และมีนักเรียนจำนวน 16 คน อยู่ในระดับ ค่าคะแนนที่เพิ่มขึ้นปานกลาง โดยมีค่าคะแนนเพิ่มขึ้นที่คะแนน 6 คะแนน และ 5 คะแนนตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 50 รวมถึงมีนักเรียนที่มีระดับค่าคะแนนเพิ่มขึ้นต่ำสุด จำนวน 8 คน โดยมีค่าคะแนนเพิ่มขึ้นที่คะแนน 4 คะแนน และ 3 คะแนนตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 25 ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน มีขั้นตอนที่เน้นกระบวนการปฏิบัติให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ จนเกิดเป็นทักษะที่สมบูรณ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของจุฑารัตน์ ดวงเทียน (2558) เรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงค่านิยม 12 ประการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนของกลุ่มทดลอง จากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำเพลงประกอบเพลงคำนิยม 12 ประการสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งค่าเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ที่ 25 อีกทั้งงานวิจัยของเสาวลี ภูพานชื่น (2556) เรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ตามแนวคิดของซิมพ์สัน พบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวคิดของซิมพ์สัน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.68/85.75 ดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมเรียนรู้มีค่าเท่ากับ .64 แสดงว่าหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์เรื่องรำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวคิดของซิมพ์สัน นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนร้อยละ 64.01 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์เรื่องรำวงมาตรฐาน ตามแนวคิดของซิมพ์สัน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .77 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิสา เมลานนท์ (2555) ได้ศึกษาเรื่องพัฒนาวัตกรรมการสอนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง นาฏลีลานาฏยศัพท์ โดยใช้วิธีการสอนปฏิบัตินาฏศิลป์ตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน (Simpson) สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์และการละคร และสาขาวิชานาฏดุริยางคศิลป์ไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ เพื่อพัฒนาวัตกรรมการสอนวิชานาฏศิลป์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ วัตกรรมการสอนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง นาฏลีลานาฏยศัพท์ ผลวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของนวัตกรรมทางการสอนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏลีลานาฏยศัพท์ ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพด้านกระบวนการและด้านผลลัพธ์ สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขานาฏศิลป์และการละครและสาขาวิชานาฏดุริยางคศิลป์ไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ ที่เรียนโดยนวัตกรรมการสอนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง นาฏลีลานาฏยศัพท์ พบว่ามีคะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังพบว่านักศึกษาที่เรียนโดยวิธีสอนปฏิบัตินาฏศิลป์ตามแนวคิดพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน มีทักษะการปฏิบัตินาฏศิลป์ที่ใช้ในวัตกรรมการสอนโดยรวมและรายเพลงทุกเพลง สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติโดยรวม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน กับกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติโดยรวมด้านการประดิษฐ์อุปกรณ์และด้านการปฏิบัติท่ารำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ระบำชาวนา ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน กับกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test for Independent sample พบว่า ค่า $t = 3.33$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติโดยรวมของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นผลมาจากการนำรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันมาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนการสอน ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติจนเกิดความชำนาญทั้งในด้านการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงและการปฏิบัติท่าระบำชาวนา และช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ได้ดีและรวดเร็วยิ่งขึ้น โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของกฤตมุข ไชยศิริ (2559) ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เรื่อง การร้อยลูกปัดวิชาการทำงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดอ่างแก้ว (จีบ ปานขำ) ผลการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เรื่องการร้อยลูกปัดสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันเรื่องการร้อยลูกปัดพบว่านักเรียนมีคะแนนทักษะการปฏิบัติงานเฉลี่ยอยู่ในระดับดีมากรวมถึงความพึงพอใจของนักเรียนหลังเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เรื่อง การร้อยลูกปัดวิชาการทำงานอาชีพและเทคโนโลยี โดยภาพรวมมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จำเนียร หาญชัยภูมิ (2554) ได้ศึกษาเรื่อง การร้อยลูกปัด กลุ่มการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนตามแนวคิดพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้เรียนมี เจตคติต่อการเรียนศิลปะ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ตามแนวคิดพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันสูงกว่าการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการศึกษาค้นนี้ชี้ให้เห็นว่านักเรียน มีทักษะในการปฏิบัติที่พัฒนาขึ้นเป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต้องบริหารจัดการสรรเวลาในการเรียนการสอนให้เหมาะสม เนื่องจากการฝึกทักษะปฏิบัติต้องใช้ระยะเวลาในการปฏิบัติกิจกรรมนาน

2. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สัน ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจในกระบวนการและขั้นตอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สัน ในเนื้อหาวิชาอื่นๆ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน
2. ควรมีการบูรณาการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันกับรูปแบบการสอนอื่น ๆ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กฤตมุข ไซศิริ. (2559). **การพัฒนาชุดการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องการร้อยลูกปัดวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดอ่างแก้ว (จิบ ปานขำ)**. การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จุฑารัตน์ ดวงเทียน. (2558). **การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง ค่านิยม 12 ประการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและพัฒนาหลักสูตร. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.**
- จำเนียร หาญชัยภูมิ. (2554). **การร้อยลูกปัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.**
- ทิตนา แคมณี (2545). **ศาสตร์การสอน**. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิสา เมลานนท์. (2555). **พัฒนานวัตกรรมการสอนวิชานาศิลป์ เรื่อง นาฏลีลานาฏยศัพท์ โดยใช้วิธีสอนปฏิบัตินาฏศิลป์ตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน (Symson). ฉะเชิงเทรา: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏราชนครินทร์.**
- รจนา สุนทรานนท์ และ คำธณ สุนทรานนท์. (2556). **เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพนาฏศิลป์ไทย ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

เสาวลี ภูบาลชื่น. (2556). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม(ฝ่ายประถม) ตาม
แนวคิดของซิมป์สัน. การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.